

Çanakkale uruşlary we arap dönükligi

Category: Kitapcy,Sözler,Taryhy makalalar

написано kitapcy | 23 января, 2025

Çanakkale uruşlary we arap dönükligi ÇANAKKALE SAVAŞLARI VE ARAP İHANETİ

(Çanakkale Deniz Zaferi'nin 105. Yıldönümü Vesilesiyle)

Yaygın kanaate ve tarihçilerin büyük çoğunluğuna göre; Birinci Dünya Savaşı sırasında Osmanlı Devleti, Müslüman Arap tebaasının ihanetine maruz kalmıştır. Bu ihanetin sembol ismi ise Mekke Emiri Şerif Hüseyin El-Haşimî'dir. Yani geçtiğimiz 5-6 Mart 2013 günlerinde ülkemize bir resmi ziyaret gerçekleştiren ve Anıtkabir'de Atatürk'ün manevi huzurunda ağladığı söylenen bugünkü Ürdün Kralı Abdullah'ın büyük dedesinden bahsediyorum[1]. Dedesi Birinci Dünya Savaşı'nda Filistin cephesinde şehit düşmüş bir Türk vatandaşı olarak, ben de bu ihanete inananlardan sayılırım. Ve ben, bu inancımı, 2003 yılında yayınlanan "Çöldeki Osmanlı ve Kavm-i Necip/Türk-Arap İlişkilerinin İçyüzü" isimli eserimde açık bir dille ifade etmiştim.

Bu ülkede, Araplara elbette benim gözümle bakmayan insanlar da vardır ve onlar, ısrarla Arapların Türklere ihanet etmediklerini, ancak içlerinde İngilizler tarafından kandırılmış olanların bulunduğunu söylerler. Bu görüşte olanlar, genelde ve ne yazık ki; bugün iktidarda olanların fikir dünyalarının oluşmasına kaynaklık eden mecralardan beslenen yazar-çizer takımı ile bunların yönetimindeki yayın organlarında yazan kişilerdir. Bu insanlar, yaklaşık 30 yıldır devam eden ve binlerce güvenlik görevlimizin canına, on binlerce vatandaşımızın da kanına mal olan PKK terörünün, genel anlamda Suriye ve Irak gibi Arap ülkelerinin hamiliğinde palazlandığını bile bile Araplar hakkında laf söylemeye çekinirler ve körü körüne onlara destek olmaya devam

ederler[2].

Onlar için, İsrail kurşunlarına hedef olan Filistinli bir Arabın şehadeti, PKK kurşunlarıyla şehit olan bir Mehmetçiğin şehadetinden ne yazık ki; çok daha değerlidir! Bu sebeple onlar, Filistinlilere destek adına geceler düzenleyerek Türkiye'yi siyasi kaosa sürüklemekten, Beyazıt Camii'nin avlusunu gösteri mekânı yapmaktan ve Sultan Ahmet Camii'nin kubbesine yeşil bayrak asmaktan bile çekinmezler. Tıpkı 28 Şubat sürecine giden yolda yaptıkları gibi. Ancak onlara sorarsanız, bunların tamamı birer komlodur...

AKP Genel Merkezindeki Fotoğraf Sergisi

Yılını kesin olarak hatırlamıyorum ama AKP iktidarının ilk yılları olmalıydı. Sanırım Sayın Başbakan'ın, "İsrail'in Filistin'de uyguladığı aşırı güç kullanımı ve devlet terörüdür" diyerek, İsrail ve ABD ile olan ilişkilerimizi kopma noktasına getirdiği yıllardan bahsediyorum. AKP Keçiören teşkilatında yönetici olan bir hemşerimle AKP'nin Ankara Balgat'taki eski Genel Merkezi'nde açılan bir fotoğraf sergisine gitmiştim. Fotoğraf Sergisi, Filistin'de yaşanan insanlık trajedisine aitti ve İsrail saldırılarına hedef olan Filistinlileri anlatıyordu. Son derece üzülmüştüm ve bu sergiyi düzenleyenleri kutlamıştım. Zira fotoğraf sergisi, orada yaşanan trajediyi başka hiçbir yoruma gerek bırakmayacak biçimde son derece çarpıcı bir şekilde anlatıyordu. Doğrusu merak ediyorum; AKP Genel Merkezi'nde PKK terörünün hedef aldığı şehir ve kasabalarımıza, ölen veya yaralanan Mehmetçiklerimize ve elbette sivil vatandaşlarımıza ait görüntülere ilişkin bir fotoğraf sergisi açılmış mıdır? Ya da ne bileyim ben, Doğu Türkistan'daki Çin terörüne ait görüntülere ilişkin bir sergi...

AKP hükümetinin, şu anda, Moğolistan'da bulunan Göktürk abidelerinin koruma altına alınması hususunda vermiş olduğu çabayı kesinlikle destekliyorum. Ergenekon soruşturması ile Ergenekon Destanı'na konu olan olayların da anlatıldığı anıt taşların ve heykellerin koruma altına alınması çalışmaları,

tam bir tezat mı veya tesadüf mü bilmiyorum. Ancak Türk tarihine sahip çıkma adına yapılan bütün çalışmalar gibi Göktürk Abideleri veya Orhun Kitabeleri şeklinde isimlendirilen taş anıtların ve taştan yontulmuş Göktürk heykellerinin, kapalı mekânda ve müze halinde koruma altına alınmaları kesinlikle tarihe saygı içeren bir çalışmadır. Milletimize kutlu olsun. Ancak Murat Bardakçı'nın "Tarihin Arka Odası" isimli programda söylediklerinden öğrendim ki; bizim aklıevvel bazı araştırmacılar, taşlardaki yazıların kalıbını alacağız derken yazılara zarar vermiş bulunmaktalar. Onları da kınıyorum.

Dr. Hüsnü Mahalli'nin büyük yalanı!

Ecyad Kalesi'nin, yerine otel yapılmak maksadıyla[3] Suudi Arabistan yönetimi tarafından yıkıldığı günlerde, Türk kamuoyunda yükselen tansiyonu düşürmek kabilinden yazılan yazılardan birisi Dr. Hüsnü Mahalli'ye aitti. Dr. Hüsnü Mahalli Milli Görüş tandanslı Yeni Şafak Gazetesi'nde yayınlanan "Türk-Arap Omuz Omuz" başlıklı yazı dizisinin 22.05.2002 tarihli bölümünde özetle diyordu ki;

"Yahudi ve Masonların kışkırtmalarıyla ittihatçıların devletin bütün kilit noktalarına Türkleri getirmelerine, Arap paşaları önemsiz ve uzak mevkilere göndermelerine, basında Arapların aleyhinde birçok yazı yayınlanmasına, Meclis'te Arapça konuşmanın yasaklanmasına ve Meclis-i Mebusan'da Arap asıllılara ayrılan 75 sandalyenin 5'e indirilmesine, Arapça öğretim yapan okulların yasaklanmasına, Arap cemiyetlerinin kapatılmasına rağmen Arapların Birinci Dünya Savaşı sırasında Padişah'ın yapmış olduğu cihad çağrısına karşılık vererek Çanakkale ve Kafkasya'da yapılan savaşlarda Araplardan yaklaşık 200 bin kişi ölmüştür. Bunun en açık delili ise Çanakkale Şehitliği'nde yatan ve mezar taşlarına Halepli, Şamlı, Kudüslü, Trabluslu, Bağdatlı yazılan şehitlerdir..."[4].

Dr. H. Mahalli'nin yukarıdaki görüşüne o günlerde şu itirazı yapmıştım:

“Oysa Sayın Hüsnü Mahalli de biliyor ki; mezar taşlarında doğum yeri olarak şimdiki Arap diyarları yazılan kişilerin büyük ekseriyeti Türkoğlu Türk’türler. Kendi deyimiyle 402 sene Arap topraklarında yaşayan bir milletin çocuklarının doğum yerlerinin bu diyarlar olarak belirtilmesinden daha tabii ne olabilir ki? Sayın Mahalli unutmasın ki; bu kitabı ruhuna ithaf ettiğim dedemin dedesi de Bağdatlı Osman olarak biliniyor. Elbette bu cephelerde Arap asıllı kişilerden de ölenler bulunmaktadır. Ancak bunların sayıları öyle 200 bin filan değildir. En azından Osmanlı’nın ‘Necip Irk’ telakkisiyle Arap asıllı olan vatandaşlarını çoğunlukla askerlikten muaf tutmuş olmaları buna engeldir. Çanakkale’de toplam 250-300 bin kişinin, Kafkasya’da da bir o kadar kişinin öldüğünü farz etsek bile bu savaşlarda 200 bin Arabın ölmesi mümkün değildir. Çünkü Osmanlı, sadece Türklerden ve Araplardan müteşekkil bir imparatorluk değildi...”[5].

Bugün insaflı tarih araştırmacılarının da dedikleri gibi, Çanakkale ve Kafkasya’daki Türk kayıpları konusundaki mübalağalı rakamlar, kendi başarılarını üstün göstermek isteyen hasım tarafın atmasyon ve şişirme rakamlarına, yani İngilizler ve Ruslar tarafından verilen rakamlara dayanmaktadır. Daha düne kadar Sarıkamış Harekâtı’nda doksan bin şehid verildiği yazılıp dururken, bugün bu sayının ancak 25-30 bin civarında olduğunu söyleyen ciddi araştırmalar vardır. Genel Kurmay bile bu sayının en kaba tahminle ancak 30 bin civarında olabileceğini söylemektedir.

Enver Paşa, Talat Paşa ve Cemal Paşa’ya, imparatorluğu yıkan üç beyinsiz olarak saldıran Milli Görüş’e mensup yayınlar da bile Enver Paşa’nın Sarıkamış Harekâtı’nda donarak veya hastalanarak şehid olanların sayısı ancak 23.000 olarak verilmektedir[6].

Çanakkale’deki Şehit Sayımız Nedir?

Çanakkale’ye gelince; örneğin Turgut Özakman, ülkemizde konu ile ilgili yazılmış belli başlı eserlere ve resmi belgelere dayalı olarak yazmış olduğu “DİRİLİŞ” isimli belgesel

romanında resmi söylemlere bile giren 250.000 şehit sayısının doğru olmadığını, bu rakamın abartılı olduğunu[7] söyledikten sonra, Türklerin toplam kaybını, 57.084 şehit, 96.847 yaralı olarak vermektedir. Bu yaralılardan 18.746'sının hastanelerde öldüğünü söyleyen Özakman, bunlarla birlikte toplam şehit sayısının 75.830 olduğunu, yoğun savaş ortamı ve kayıt zorlukları dikkate alındığında şehit sayısının 100.000 civarında olduğu şeklindeki bilgiye katıldığını da dile getirmektedir[8].

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü'nde hazırlanan bir tez çalışmasında da 589'u subay olmak üzere toplam şehit sayısı yine 57.084 olarak verilmektedir. Söz konusu çalışmada, yaralı, kayıp, esir, hava değişimi, hastalıktan ölen ve hastanede ölenlerin yanı sıra kayıt altına alınamayan kayıplarla birlikte toplam zayıatın 250.000'e ulaştığı söylenmektedir[9].

Dr. İbrahim Güran Yumuşak imzalı "Çanakkale'de yitirilen beşeri sermaye" başlıklı yazıda "Erikson'un Osmanlı kaynaklarından derleyerek verdiği rakamlarda, muharebede şehit olanların sayısı 56.643'tür. Muharebede sakat kalan ve kaybolanların sayıları ise sırasıyla 97.007 ve 11.178'dir. Dolayısıyla şehit, sakat ve kayıpların toplamı 165.000 civarında olmaktadır" denildikten sonra "Çanakkale Boğaz Komutanlığı tarafından yayınlanan ve resmi bilgi ve belgelere göre düzenlenen tabloda da cephede şehit olanların sayısı, 589'u subay olmak üzere 57.000 civarındadır. Şehit, yaralı, kayıp ve esir olarak yitirilen subaylarımızın toplam sayısı ise 1.633'dür. Düzeltilmiş rakamlarla Çanakkale Savaşı'nda cephede şehit olan, yaralanarak veya hastalanarak ölen, kayıp/esir ve hava değişimi ile hastanelere gönderilenlerin toplamı yaklaşık 200 000 civarındadır. Dolayısıyla Çanakkale Savaşı'nda yitirdiklerimizin sayısının bunun altında olması pek muhtemel değildir." şeklinde bilgiler verilmektedir[10].

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nin resmi internet sitesinde bulunun "Çanakkale Savaşları Sonuçları" başlıklı yazıda ise "Bu savaşlar boyunca verdiğimiz insan kaybı, diğer cephelerdeki kayıplarımıza kıyasla çok daha fazla olmuştur.

Şehitler, kayıplar, esirler, hastalanıp ölenler dahil toplam zayıyatımız, iki yüz elli bine ulaşmaktadır. İnsan gücü açısından yaratılan bu boşluk sadece 1.Dünya Savaşı boyunca değil, milli mücadele sonuna kadar da doldurulamayacak ve asker sıkıntısı hep hissedilecektir.” şeklinde bilgiler bulunuyor[11].

Bir başka internet sitesinde ise “...Keza Türklerin de bu cepheye ayırdığı 300.000’den fazla askerden verdiği zayıyatın, 211.000’e ulaşmış olması diğer cephelerdekinden kıyaslanamayacak bir fazlalık göstermektedir” denilerek, şehit, yaralı, esir, hastalıktan ölen, kayıp şeklindeki kayıpların 211 bine ulaştığı belirtilmektedir[12].

Bu bilgilerden sonra bizim vardığımız kesin kanaat şudur: Vatan evlatları, Çanakkale’de tamamıyla “Allah’a emanet” biçimde savaştırılmış, bunlardan bir kısmı kahramanca dövüşerek şehit olurken, önemli bir kısmı belki de ihmaller, tedbirsizlikler ve yokluklar yüzünden telef olmuşlardır. Adam akıllı bir kayıtları bile tutulamayan bu gençlerin kesin sayısını ve hangi sebepten dolayı öldüklerini ise sadece Allah biliyordur! Bu millet, başta Çanakkale olmak üzere; hangi cephede ne kadar zayıyat verdiğini hiçbir zaman öğrenemedi ve öğrenemeyecektir de. Rakamlar genelde 200-250 bin aralığında yoğunlaştığı için biz de Çanakkale’deki toplam insan kaybımızın bu rakamlar arasında olduğuna inanıyoruz.

Dolayısıyla Dr. Hüsnü Mahalli’nin, Çanakkale ve Kafkaslarda yapılan savaşlarda 200 bin Arap’ın öldüğüne ilişkin iddia ve görüşü kesinlikle yanlış, hatta yalandır. Bu tür bilgilere itibar edilemez. Demek ki; bizim bundan yaklaşık 11 yıl önce konu ile ilgili olarak dile getirdiğimiz iddialar son derece isabetli iddialardır. Yani, Çanakkale şehitliğinde Bağdatlı, Şamlı, Kudüslü, Halepli, Trabluslu şeklinde yazan şehitlerin büyük çoğunluğu da aslen Türk kökenli ailelere mensup delikanlılardır. Elbette az da olsa bu kişiler arasında Arap kökenliler de vardır...

Çanakkale’de Türkler ve Araplar Omuz Omuzla mı Dediniz?

Turgut Özakman'ın "Diriliş" isimli belgesel romanını okuyunca bir kez daha anladım ki, Arapların ihaneti ve Arapların Çanakkale savaşlarındaki pozisyonları konusunda hiç de yanılmamışım! Turgut Özakman romanında konu ile ilgili olarak şunları söylüyor:

"... 57. Alay 180 yükseltili tepeyi, 27. Alay da Kırmızı Sırt'ın büyük bölümünü geri aldı. Ama sol kanattan haber gelmiyordu. Buraya yollanan 77. Arap Alayının, 27. Alayın soldaki taburuyla birlikte düşmanı denize doğru sıkıştırıyor olması gerekmektedir. Anzakların denize süpürülmesini bu baskı sağlayacaktı. M. Kemal cepheyi siper siper denetleyip askerinin ateş altındaki durumunu inceleyerek, gün doğarken Kocadere'ye gelecek, çok üzücü, çok şaşırtıcı bir olayla karşılaşacaktı. Çanakkale'de bir daha yaşanmayacak bir olayla...[13].

Gün ağarıyordu... Telefon bağlanmadan, 77. Alayın 1. Tabur Komutanı Binbaşı Hacı Mehmet Emin Bey geldi. Gözleri ağlamış gibi kıpkırmızıydı.

- "Efendim" dedi, "... Utanç içindeyim. Ne yazık ki, alayımız çil yavrusu gibi dağılarak savaş alanından kaçmıştır..."

- "Ne diyorsunuz?"

- "... Alay komutanını bulamadım. Sizin buraya geldiğinizi duyunca bilgi sunmak için koşup geldim."

Mustafa Kemal bu dürüst askeri Trablus'ta sömürgeci İtalyanlarla savaştıkları günlerden tanıyordu. Yanında kol komutanlığı yapmıştı. Gece sol yandan neden bilgi gelmediği, Anzakların niçin denize sürülemediği anlaşıldı. Savaş alanından kaçmak, bağışlanabilir suç değildi. Hacı Mehmet Emin Bey'e, "Alayı Kocadere'nin batısında toplayınız..." dedi, "...Yine kaçan olursa vurunuz!"

...

Arap askerlerinin bazı halleri, tavırları, alışkanlıkları, tümende bulunan Türk askerlerini şaşırta gelmişti... Ama en çok da bu adamların çoğunun silah arkadaşlarını ateş altında bırakıp kaçmalarına şaşıtlar. Bambaşka bir milletin ve çok farklı bir toprağın çocukları olduklarını yaşaya yaşaya her

gün biraz daha iyi ve derinden anlamaktaydılar”[14].

Şimdi ülkemizde Arabizmin etkisinde kalmış ve Arap hayranlığının içinde yuvarlanıp giden bazı insanlarımız, Turgut Özakman’ın, bizim 2003 yılında ortaya koyduğumuz görüşleri doğrulayan yukarıdaki görüşlerine “Bir ulusalcının hezeyanlara ve iftiraları” nazarıyla bakabilirler. Ya da “Adı üstünde bunlar bir romanda geçiyor. Bu sebeple doğru değildir” diyebilirler. Ancak hayır. Bu bilgiler kesinlikle doğrudur ve söz konusu roman asli belgelere ve resmi kayıtlara bağlı kalınarak yazılmıştır. Daha doğrusu yazar, olayları kupkuru bir tarih ve kronoloji bilgisi şeklinde anlatmak yerine, olayları herkesin anlayabilmesi için roman sanatından istifade etmiştir. Olayları roman havası içinde anlatmıştır.

Turgut Özakman, olayları anlattığı 4. bölüme ait dipnotlarda şu bilgileri de veriyor:

“77. Alay dağılarak hem olumlu gelişimi engelledi, hem 27. Alayın sol yanını boş bırakarak, o kadar kan pahasına alınan Kanlısırt’ın terk edilmesine yol açtı. Üstün düşmanla savaşan 19. Tümen bir alayının dağılması üzerine zor durumda kaldı. Yardıma gelecek bir birlik de yoktu. 77. Alayın iki taburundaki Araplar, daha tabur savaş hattına yaklaşıırken, ormanlık ve fundalık arazide, ayrılıp saklanarak, usul usul geride kalarak birliklerinden kopmaya başlarlar. Bir bölümü filonun ateşi altında kalarak erir. Kaçanlar arkadan ateş ederek 27. Alayın birliklerine zarar verir. Kaçmayanların büyük kısmı da geri çekilirken dağılırlar. Fahrettin Altay bazılarının, cephede kan gövdeyi götürürken, gerilerdeki çadırlara saklanıp nargile çektiklerini yazıyor.

Şefik Aker diyor ki; ‘Eğer bu Arap erleri yerinde bunlarla değiştirilen Türk erleri olsaydı, tekrar edilecek saldırılarıyla, esasen gündüzden sarsılmış olan Avustralyalıların o gece vapurlarına çekilmek mecburiyetinde kalmış olacaklarına hükmolunabilir. ATASE, Çanakkale 2, bütün Arapların kaçmadığını, bazılarının Türklerle birlikte kaldığını açıklıyor... Bazıları dövülür, üç elebaşı kurşuna

dizilir...”[15].

Özetle diyecek olursak; Çanakkale Savaşları sırasında Araplar 77. Alayın iki taburunda görev almışlardır. Ancak savaş başlayınca bunların birçoğu geri kaçmışlar ve bir kısmı geri kaçarken denizden atılan düşman toplarının şarapnelleri ile yok olmuşlar, bazıları muhtemelen kaçarken bilmedikleri bir coğrafyada yolunu kaybederek düşman kıtalarının eline geçmişler, bazı elebaşları kurşuna dizilmişler, namuslu çıkan çok azı da Türk kardeşleriyle birlikte şehit düşmüşlerdir. İki taburun yaklaşık 1000 askerden müteşekkil olduğunu ve Arapların sadece 77. Alayın iki taburunda bulunduklarını hesaba katarsak, Hüsnü Mahalli gibi Araplar ve bu tip adamların etkisinde kalarak yazı yazan Türk kalemler, büyük ölçüde yanıılıyorlar. Bu adamlar, özellikle Hz. Peygamber’in Arap ırkından olduğundan hareketle ve Araplar hakkında kötü söz söylememe düşüncesiyle tarihe yalan söylüyor ve yalan söyletiyorlar. Turgut Özakman kitabında 4. bölümün 78 nolu dipnotunda bu konuya değinmektedir.

Dolayısıyla, Çanakkale Savaşlarındaki şehit sayısının en kötümser tahminle yaklaşık 100.000 (diğer kayıplarla birlikte 200-250 bin) civarında olduğunu, Sarıkamış Harekatındaki kaybın 25-30 bin civarında olduğunu düşünürsek, Arapların Çanakkale ve Kafkasya cephelerinde verilen savaşlarda 200 bin kayıp verdiği şeklindeki bilgiler tamamen asılsız ve yalan bilgilerdir. Araplar, değil sadece Çanakkale ve Kafkas cephelerinde 200 bin kayıp vermek, Osmanlı yönetiminde bulundukları 400 sene boyunca hem de bütün imparatorluk sınırlarında bu kadar kayıp vermiş olamazlar.

Öte yandan bu 200 bin rakamı, 400 sene boyunca Arap topraklarında kaybettiğimiz Anadolu delikanlılarının yanında devede kulak bile değildir. Eğer dürüst bir çalışma yapılırsa, bu durum kesinlikle ortaya çıkarılacaktır. Enver Paşa’ya saldırma adına her fırsatta Sarıkamış hezimetini diline dolayanların, Kanal’dan (Suveyş Kanalı) tutun da Yemen, Asir, Irak, Filistin ve Suriye cephelerinde yitirdiğimiz beşeri sermayeyi ısrarla görmezden gelmeleri kabul edilebilir bir

durum asla değildir. Ve ben bu kabil adamların değil sadece dürüstlüklerinden, şereflerinden, haysiyetlerinden, namuslarından, karakterlerinden hatta damarlarındaki kanlarından bile şüphe ediyorum.

Örneğin 2008 yılında televizyonların ana haber bültenlerine de konu olan “Ermeni doktorlar 15 bin Türk esiri kör etti” iddiası kesinlikle araştırmaya değer bir konudur[16].

Dipnotlar:

[1] <http://www.hurriyet.com.tr/gundem/22742917.asp>. 5 Mart günü Anıtkabir’de yaşanan bu sahneyi görünce aynı gün not defterime (facebook sayfama) ister istemez şu notu düştüm:

“Büyük dedesi Şerif Hüseyin’in yaptığı ihaneti hatırlamış olmalıdır! Bilindiği gibi; Kral Abdullah, Osmanlı’ya ihanet eden Hicaz Emiri Şerif Hüseyin’in üçüncü kuşak torunudur. Seceresi Abdullah b. Hüseyin b. Tallal b. Abdullah b. Hüseyin’dir. Kral Abdullah’ın ailesi lanetli bir ailedir. Muhtemelen Türklere yapmış oldukları ihanetin bedelini canlarıyla ödemişlerdir. Büyük dedesi (dedesinin dedesi) Şerif Hüseyin, Sürgün hayatı yaşadığı Kıbrıs’ta (bir rivayete göre Ürdün’e döndükten sonra) ihanetler içinde vefat ederken, dedesinin babası Abdullah bir suikasta kurban gitmiş, dedesi Tallal ise kafayı yemiş, şizofren olmuştur. Bu sebeple tahtını kaybeden Tallal, kaderin bir cilvesi olarak, tedavi olmak için İstanbul’a gelmiş ve Şifa Yurdu’nda kalırken kalp krizinden gitmiştir. Böylece aile, Osmanlı’ya ve Türk Milleti’ne olan ihanetlerinin bedelini canlarıyla ödemiştir.

Kral II. Abdullah, Atatürk’ün huzurunda işte bunun için ağlamış olmalıdır...”.

[2] TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu’nun Terör ve Şiddet Olayları Kapsamında Yaşam Hakkı İhlallerinin İncelenmesine Yönelik Kurulan Alt Komisyon tarafından Ocak/2013 Ayı içinde hazırlanan bir rapora göre; 30 yıllık PKK teröründe şehit olan kamu görevlilerinin sayısı 7.918, ölü ele geçirilen terörist sayısı 22.101 olarak belirtilmiştir. Aynı dönemde terör saldırılarında ölen sivil vatandaş sayısı 5.557,

toplam insan kaybı ise 35.576 olarak verilmektedir(bk.<http://www.haber7.com/guncel/haber/983040-turkiyede-30-yilin-teror-bilancosu>).

[3] Yıkılan Ecyad Kalesi'nin yerinde bugün "Zamzam Towers" ismiyle bol yıldızlı ve ikiz kuleler şeklinde iki blok halinde bir otel yapılmıştır. Duyduğumuza göre bu otelin en büyük müşterileri Türklermiş! Peynir-ekmek satın alır gibi söz konusu otelden devre mülk alıyorlarmış bizimkiler! Milli şuurdan yoksun bu sözüm ona Müslüman Türkler hakkında yazmış olduğum 27.12.2006 tarihli "Kâbe Manzaralı Zamzam Towers'da Zemzem Suyu İle Duş Almak!" başlıklı yazımız için bkz. <http://www.haberbu.com/yazar/Kâbe-Manzarali-Zamzam-Towers-da-Zemzem-Suyu-Ile-Dus-Almak/364> veya bkz. <http://www.modifiyem.com/forum/f20/kabe-manzarali-zamzam-towers-da-zemzem-suyu-ile-dus-almak-45951/>

[4] bkz. Ömer Sağlam, Çöldeki Osmanlı ve Kavm-i Necib!/Türk-Arap İlişkilerinin İçyüzü, s. 27, Ömer Sağlam Kitaplığı Yayını, Ankara-2003.

[5] Ömer Sağlam, age, s. 27-28.

[6] bkz. Hakan Albayrak, "Tek kurşun atmadan 90 bin şehit efsanesine son" başlıklı makalesi, Yeni Şafak, 10.05.2008.

[7] Turgut Özakman, Diriliş, s. 14, 667, Bilgi Yayınevi, 13. Basım, Ankara-2008.

[8] Turgut Özakman, age, s. 667.

[9] bk. Mesut Dünder, Çanakkale Savaşlarında Verilen Kayıplar, <http://canakkalesavasları.comu.edu.tr/data2/47pdf.pdf>

[10]

bk.<http://bayramustundag.blogcu.com/canakkale-savasi-nda-yitirilen-beseri-sermaye/1191727>

[11] bk.<http://acasam.comu.edu.tr/sonuc.html>.

[12] <http://www.canakkale.gen.tr/sonuc/savass.html>

[13] Turgut Özakman, age, s. 282-283.

[14] Age, s. 296-297.

[15] bkz. Age, 4. Bölüm, 75, 76 ve 77 nolu dipnotlar, s. 623. Turgut Özakman, söz konusu dipnotları, M. Kemal, Fahrettin Altay, Şefik Aker, İzzettin Çalışlar gibi Çanakkale Savaşlarında görev alan komutanların resmi raporlarına ve adı

geçenlerin anı ve müşahedelerine dayanarak hazırlamıştır. Bu bakımdan söz konusu bilgilerin doğruluğundan şüphe etmemek gerekir.

[16] Habere göre Adanalı tarihçi Cezmi Yurtsever, “1’inci Dünya Savaşı’nda Arabistan cephesinde İngilizlere esir düşen 150 bin Türk askerinden 15 bininin, Mısır’da kurulan esir kamplarında, Ermeni doktorlarca temizlik bahanesiyle ‘cerasol’ adlı kimyasal bir madde ile su tanklarında zorla banyo yaptırılarak kör edildiğini öne sürdü. Bu olayı İngiliz arşivinde de belgelediğini savunan Yurtsever, TBMM’ye “Bu vahşeti dünyaya anlatın” çağrısı yaptı. Yaptığı ilginç araştırmalarla tanınan Cezmi Yurtsever, basın toplantısı düzenleyerek, Osmanlı’nın son dönemlerinde Arabistan cephesinde İngilizlere esir düşen 150 bin Türk askerinden 15 bininin, Mısır’da kurulan esir kamplarında Ermeni doktorlarının vahşetine maruz kaldığını iddia ederek şunları söyledi:

“1917 yılı Kasım ayı başlarında Osmanlı ordusunun Gazze-Birüssebi Savaşı’nda 13 bin Türk askeri hayatını kaybetti. 12 bin civarında da esir vardı. Esir Türk askerleri için Mısır’da esir kampları kuruldu. Türk Tarih Kurumu arşivinde bulunan TBMM’nin 27 Mayıs 1921 tarihli oturum zabıtları belgelerini okudum. Edirne mebusları Faik ve Şeref beylerin Atatürk’e sundukları ‘görüşme konusu’ (takrir) belgesinde, ‘Mısır’da sonuçlandırılan İngilizlerin fenni temizlik bahanesiyle miktarından fazla ‘cerasol’ banyosuna sokarak gözlerini kör ettikleri 15 bin Türk evladını kobay olarak kullandıkları, bu cinayetin failleri olan Ermeni ve İngiliz tabipleriyle garnizon kumandan ve zabitlerinin de cezalandırılmasını isteriz’ sözleri yazılıydı. Bu vahşi uygulama bir savaş suçudur.”(bkz.<http://www.milliyet.com.tr/> internet sitesinde bulunan 13.10.2008 tarihli “Ermeni doktorlar 15 bin Türk esiri kör etti’ iddiası” başlıklı, Esra Kırdök imzalı ve DHA kaynaklı haber). Taryhy makalalar